

Πειραιάς Αμοργός

ΝΙΚΟΛΑΣ ΜΑΡΤΙΝΟΣ

Κατεβαίνοντας για τον Πειραιά δεν μπορώ να μην θυμηθώ την πρώτη μου γνωριμία με τα «μεγάλα» BLUE STAR! Πριν από έξι χρόνια –πώς πέρασαν τα άτιμα κιόλας– μήνας Φεβρουάριος κι εμείς κατεβαίναμε από τη Βενετία προς την Ανκόνα για να πάρουμε το αδελφό BLUE STAR 1 για την Πάτρα. Χιόνι, κρύο, αέρας, καιρός για τζάκι και γίδα βραστή κι όχι για ταξίδια στη θάλασσα. Έξω από τον τεράστιο διπλό καταπέλτη σαν να πήραμε λίγο κουράγιο. Το πλοίο φαινόταν τόσο μεγάλο, ώστε να καταλαγιάζει τους δικαιολογημένους φόβους των κυριών της παρέας για ένα πολυτάραχο ταξίδι. Κατόπιν ωρίμου σκέψης πήραμε τη μεγάλη απόφαση και μπήκαμε... Στα αχανές γκαράζ αλυσοδεμένα ξεκοτσάριστα ένα λεωφορείο Icarus και η δική μας Alfa Romeo. Όπως αποδείχτηκε, εκτός από κάτι λίγους φορτηγατζήδες, οι υπόλοιποι επιβάτες ήσαν ένα γκρουπ από σαράντα Ιάπωνες κι εμείς οι τέσσερις. Μαζί περάσαμε το απόγευμα στο πριμμό bar με θέα τα ταραγμένα απόνερα στο οχτάρι, που κάπου-κάπου γινότανε και εννιάρι, χαζεύοντας μια παλιά, αμερικάνικη ταινία. Και η αλήθεια είναι πως πέρα από δυο τρεις γερές κατραπακιές, το BLUE STAR 1 δεν μας ταλαιπώρησε. Με τα φτερά έξω και τον απτόητο δρόμο του των 27 κόμβων μας έφερε την επομένη το πρωί στην Πάτρα σώους, ξεκούραστους και υγιείς. Αν κάτι μου έχει μείνει εντυπωμένο από εκείνο το ταξίδι είναι οι τρεις πολύ γερές κουτουλιές που δώσαμε πάνω στον καιρό βγαίνοντας από την Ανκόνα και η θάλασσα φαινόταν σαν να έρχεται ζωντανή

και να σκεπάζει τη γέφυρα από το πουθενά, επειδή η πλήρη είναι κοντή κι αν στέκεσαι μακριά από τα τζάμια δεν φαίνεται κι η εικόνα του έρημου πλοίου. Σαλόνια άδεια, bar άδεια, εστιατόρια άδεια –τα πάντα άδεια. Σήμερα, 23 Ιουνίου του 2007, οι προοπτικές μας είναι ακριβώς οι αντίθετες. Πρώτα απ' όλα το πλοίο μας είναι το BLUE STAR 2 κι όχι το 1. Οι προβλέψεις της EMY μιλάνε για άπνοια. Και τρίτο, είναι το πρώτο ταξίδι της θερινής περιόδου του βαποριού για Σαντορίνη, Αμοργό, Κω και Ρόδο, κάτι που υπόσχεται κοσμοσυρροή. Ώρα αναχώρησης; 23.55! Κατεβαίνοντας το ποτάμι με το τρέιλερ και το φουσκωτό –όνειρο για τρομερές ψαριές στην Αμοργό– να χοροπηδάει πίσω μας, δεν μπορούμε να ξεκολλήσουμε εύκολα το μάτι μας από το θερμόμετρο του αυτοκινήτου... 36° C ακατέβατοι και η ώρα είναι έντεκα παρά! Ζέστη! Η λέξη που θα μας συντροφεύει τις επόμενες εφτά ημέρες. Μπροστά στο γνωστό διπλόφαρδο καταπέλτη του BLUE STAR 2 αναταραχή. Τράκτορες ντανιάζουν νταλικές με εκπληκτική τεχνική στο κάτω γκαράζ, τα ΙΧ της Κω και της Ρόδου έχουν ήδη τακτοποιηθεί στο πάνω, εμείς πάμε, μαζί με τη Σαντορίνη, δίπλα, στην αναμονή. Ευκαιρία να δώσουμε γνωριμία με τον αρχιλογιστή του πλοίου, κύριο Μαρκέτο.

«Καλώς ήρθατε!».

Πώς και δεν έχουμε ξανασυναντηθεί;

«Δεν θα 'τυχε!».

Εδώ που τα λέμε είναι τόσο νέος, που πώς να τύχαινε;

με το BLUE STAR 2

Ένα αθλιώτικο ταξίδι για την Αμοργό. Διαφορετικό, επειδή διαφορετικές ήσαν κι οι πορείες. Αθλιώτικο, επειδή ήταν αθλιώτικη η νύχτα. Όπως αθλιώτικοι ήμασταν κι εμείς. Γιατί; Κανείς δεν ξέρει. Μυστήριες δυνάμεις της φύσης, που δρουνε πάνω μας και μας κυριαρχούν. Πόσο μπορεί ένα ταξίδι αθλιώτικο να τις αλλιάξει;

Πώς πάτε;

«Δόξα τω Θεώ! Όλα καλά!».

Κινησούλα βλέπω!

«Για να λέω την αλήθεια δεν την περιμέναμε. Όχι την Αμοργό. Τη Σαντορίνη. 50 φορτηγά έχουμε και είναι πρώτο δρομολόγιο. Απίστευτο».

Κοίτα, είναι που τη Σαντορίνη την έχει κόψει και το απογευματινό σας. Τι ιδέα κι αυτή να κάνετε εφτά άγονες!

«Είναι η επιδότηση. Αλλά παρ' όλα αυτά. Υπάρχει βραδινό βαπόρι. Γι' αυτό μας κάνει τόση εντύπωση».

Μετράει και το κατ' ευθείαν. Τι ώρα έχετε βάλει τη Σαντορίνη;

«Πέντε και δέκα!».

Βλέπεις;

«Χαζοί δεν είμαστε, τη δουλειά την ξέρουμε, είμαστε και γουρδήςδες»

Πάνω γκαράζ κι εμείς κι η βάρκα μας, μέσα δεξιά σαν το Σαραβάκο, τελευταίοι θα κατεβούμε στα Κατάπολα. Χίλιες φορές καλύτερα. Παρά να είμαι αγχωμένος και να σπρώχνω στις σκάλες γεμάτος αγωνία μην τύχει και τα μεγάλφωνα αρχίσουν τις φωνάρες... «Ο ιδιοκτήτης του υπ. αριθμ. τάδε ΙΧ να κατέβει αμέσως στο αυτοκίνητό του», όπερ μεθερμηνευόμενο σημαίνει «εκείνο το ζώο που έχει κλείσει τη ράμπα» κι ίσαμε να το ξεκλειδώ-

σεις να ακούω έστω και συγκαλυμμένα τα μπουγαδόνερα από τους αγαπητούς σου συνταξιδιώτες, χίλιες φορές καλύτερα τελευταίος και με το κούτελο ψηλά.

Ρεσεψιόν. Στη δεξιά πλευρά του πλοίου, άνετη, σε ζεστά χρώματα του ξύλου. Όσο φτάνει το μάτι πλώρα ή πρύμα το βαπόρι γεμάτο κόσμο. Μας υποδέχεται ευγενεστάτη και ωραιοτάτη δεσποινίς... «Α, είστε... Περιμένετε λίγο παρακαλώ να ειδοποιήσω τον κύριο προϊστάμενο!». Ε, δεν είπαμε κι έτσι. Για να λέω την αλήθεια νιώθω πολύ άσχημα να έχουν τόσα στο κεφάλι τους τούτη τη στιγμή κι από πάνω να έχουνε κι εμένα. «Μα, μην τον απασχολείτε τον άνθρωπο». «Όχι, σας παρακαλώ. Μου έχει δώσει εντολή!». Μόλις έρχεται καταλαβαίνω το γιατί. Δεν πιστεύω στα μάτια μου. Είναι ο κύριος Γιώργος Κουλούρης, που τον είχα γνωρίσει πριν από δέκα χρόνια σε ένα αλησμόνητο ταξίδι με το «ημιτελές» IONIAN VICTORY για τη Βενετία. Να μην τον ματιάσω, δεν έχει περάσει ημέρα από πάνω του. Το ευχάριστο είναι καταπώς φαίνεται πως δεν έχουν περάσει και τόσες πολλές πάνω κι από μένα, αφού με αναγνωρίζει με την πρώτη.

«Βρε συ, τι έγινες τόσα χρόνια;».

Κύριε Γιώργο, τι έκπληξη είναι αυτή. Τι χαρά!

«Μόλις είδα το όνομα έδωσα εντολή. Μην τύχει και περάσει και δεν με φωνάξετε. Εεεπ. Για σιγά! Φίλος μου».

Πάντα αεικίνητος, κεφάλτος, γελαστός, όχι ο κατάλληλος άνθρωπος για την κατάλληλη θέση, αλλά ο πιο κατάλληλος άνθρωπος για αυτή τη θέση. Σήμερα μάλιστα, που βλέπει το βαπόρι γεμάτο, η χαρά αρχιλογιστή και αρχικαμαρότου, είναι κυριολεκτικά στα πάνω του. Θυμάμαι τι μου είχε απαντήσει τότε που τον είχα ρωτήσει, αν πιστεύει πως θα πάνε καλά με το VICTORY. «Χαζοί δεν είμαστε, τη δουλειά την ξέρουμε, είμαστε και γουρλέςδες. Μια χαρά θα τα πάμε!». Όπως και τα πήγανε.

«Πάτε τα πράγματα στις καμπίνες και μετά ξαναβρισκόμαστε εδώ».

Τον παίρνω στο πιάι

Κύριε Γιώργο, τα εστιατόρια θα τα ανοίξετε, δώδεκα τη νύχτα; Επειδή έχουμε και παιδιά μαζί και πεινάνε.

«Καλά, τρελός είσαι. Έχουμε 1.300 άτομα μέσα και δεν θα τα ταΐσουμε; Θα το κλείσουμε το μαγαζί!». Με κοιτάζει λίγο... «Τα παιδιά πεινάνε, ε; Εσύ ένα γιαουρτάκι!». Γελάει. «Σας έχω κρατήσει τραπέζι στο a la carte! Ειδοποίησε και την παρέα σου». Κύριε Γιώργο, σ' ευχαριστώ πολύ αλλά ξέρεις... Τα παιδιά ψοφάνε για self service. «Τα παιδιά πάιλι, ε; Όπως αγαπάτε. Όπου και να πάτε πάντως, είστε φιλοξενούμενοί μου».

Κύριε Γιώργο, σε ευχαριστούμε όλοι από τις γραμμές αυτές για όλα, μα κυρίως για το γέλιο και το κέφι σου. Ελπίζω να μην περάσουν πάλι δέκα χρόνια για να ξαναταξιδέψουμε μαζί.

Το self service δικαιώνει απόλυτα τα παιδιά, έστω κι αν δεν έχω καμία αμφιβολία πως και το εστιατόριο a la carte θα είναι εξίσου εξαιρετικό. Εδώ πάντως υπάρχει τεράστια ποικιλία –της ώρας, μαγειρευτά, λαδερά, μακαρονάδες, σαλάτες, φρούτα– θαυμάσια μαγειρεμένα, κι έτσι, συνγνώμη για το άκομπο της έκφρασης, την τηλώνουμε κανονικά. Καληνυχτίζω τα 9/10 της παρέας, αφού –δεν είναι καν ανάγκη να το πω– εγώ τη νύχτα θα την περάσω στη γέφυρα. Προς μεγάλη μου έκπληξη για πρώτη φορά δεν με καληνυχτίζουν και τα 9/10. Ο γιος μου, μαζί με τη φωτογραφική του μηχανή, θέλει να ξενυχτήσει μαζί μου. Ως δημοσιογράφος που σας περιγράφει ένα ταξίδι οφείλω να το περάσω στο ντουκού, ως πατέρας όμως, τέλος πάντων... όσοι είστε πατεράδες με καταλαβαίνετε. Τέτοια χαρά, πού να την περιμένω;

Πώς κι έτσι, Νικόλα;

«Είμαι περιεργός να δω τι κάνεις κάθε φορά όλη νύχτα στη γέφυρα. Κι ύστερα θέλω να δω το ξεμέρωμα στη Σαντορίνη».

Πορεία για τον Κύκλωπα;

Πάμε λοιπόν. Ο καμαρότος που μας οδηγεί χτυπά το κουδούνι, αφού η πόρτα απ' έξω δεν ανοίγει, χαιρετάμε μέσα στο α-